

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie jún 2015

III. senát

Nálezy:

spisová značka	III. ÚS 547/2014
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	14. apríla 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorým bolo ako oneskorene podané odmietnuté jeho dovolanie proti rozsudku krajského súdu.</p> <p>Sťažovateľ namietal, že napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť dňa 21.6.2010, pričom dovolanie bolo včas podané faxom ako aj na poštovú prepravu dňa 21.7.2010. Napriek tejto skutočnosti najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia bez bližšieho zdôvodnenia uviedol, že dovolanie bolo podané po zákonom stanovenej lehote dňa 22.7.2010.</p> <p>Najvyšší súd tak svojim rozhodnutím podľa sťažovateľa porušil jeho právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p> <p>Najvyšší súd vo vyjadrení k návrhu uviedol, preskúmaním obsahu spisu okresného súdu zistil, že na č. l. 486 sa nachádza obálka opatrená poštovou podacou pečiatkou z 21. júla 2010, ktorou obálkou bolo podané dovolanie navrhovateľa (sťažovateľa). Šetrenie včasnosti podania dovolania faxom v danom prípade preto nebolo potrebné, keďže dovolanie bolo podané včas na poštovú prepravu a to v posledný deň na jeho podanie (21. júla 2010).</p>
ratio decidendi	<p>Podľa § 240 ods. 1 OSP účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni.</p> <p>Podľa § 57 ods. 2 OSP lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty.</p> <p>Podľa § 57 ods. 3 OSP lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.</p> <p>Vychádzajúc z cit. zák. ustanovení bol posledným dňom na podanie dovolania v sťažovateľovom prípade 21. júl 2010. Z č. l. 486 spisu okresného súdu jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že na poštovú prepravu sťažovateľ svoje dovolanie odovzdal 21. júla 2010. Dovolanie teda bolo podané včas.</p>

	<p>Včasnosť podaného dovolania potvrdzuje nepriamo i obsah č. I. 487, na ktorom je zákonnou sudkyňou vyznačený pre súdnu kanceláriu pokyn, aby „dovolanie navrhovateľa doručené súd faxom dňa 21.07.2010... a v origináli dňa 23.07.2010...“ bolo doručené právnemu zástupcovi odporcu.</p> <p>Aj na sprievodnom liste (č. I. 509) pri postúpení spisu najvyššiemu súdu ako súdu dovolaciemu okresný súd uvádza, že „dovolanie na č. I. 472 – 475 bolo podané faxom dňa 21.07.2010 a doplnené zaslaním jeho originálu prostredníctvom pošty dňa 21.07.2010 (č. I. 476-479)“.</p> <p>Napriek uvedeným skutočnostiam napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol, pretože „dovolanie bolo podané o deň neskôr 22.7.2010, teda oneskorene“.</p> <p>Ak dovolací súd odmietne dovolanie účastníka konania ako oneskorene podané, hoci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že dovolanie bolo účinne podané včas (v posledný deň lehoty na jeho podanie), ide o odopretie spravodlivosti (denegatio iustitiae), pretože pochybenie v procesno-právnom hodnotení rozhodujúcich skutkových okolností má za následok, že najvyšší súd nepreskúma meritórne dovolacie námietky účastníka konania.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu porušené boli, toto uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd tiež sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>Sťažovateľ žiadal o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 200 000 €, čo zdôvodnil tvrdením, podľa ktorého počas dovolacieho konania na najvyššom súde došlo k povoleniu reštrukturalizácie odporcu, ako aj k schváleniu reštrukturalizačného plánu, v dôsledku čoho žalovaná pohľadávka sťažovateľa v prípade potvrdenia jej právnej existencie bude uspokojená len v rozsahu 16,8 %.</p> <p>Sťažovateľ nezobral do úvahy, že zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu neznamena potvrdenie hmotnoprávneho nároku uplatňovaného sťažovateľom v konaní pred okresným súdom a neskôr pred krajským súdom. Ústavný súd dospel iba k záveru, že dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu ako súdu dovolacieho bolo podané včas, čo nijako neprejudikuje budúce rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa ani o sťažovateľovej žalobe (v prípade, ak by najvyšší súd v ďalšom konaní konštatoval dôvodnosť dovolania a vec by sa vrátila krajskému súdu alebo okresnému súdu).</p> <p>Navyše, odôvodnenie požadovaného finančného zadosťučinenia dokazuje, že sťažovateľ ho vníma ako náhradu majetkovej škody vzniknutej ústavne nesprávnym uznesením najvyššieho súdu. Ústavný súd už stabilne zastáva názor, že cieľom finančného zadosťučinenia nie je náhrada prípadnej škody vzniknutej ústavne chybným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci. Inštitút finančného zadosťučinenia podľa čl. 127 ods. 3 ústavy nemôže suplovať prípadnú náhradu škody, ktorú v takýchto prípadoch zaručuje čl. 46 ods. 3 ústavy v rovine zákonnej právnej regulácie realizovanej zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.</p> <p>Z citovaného čl. 127 ods. 3 ústavy tiež vyplýva, že finančné zadosťučinenie sa môže, ale nemusí priznať. Takéto zadosťučinenie je namieste tam, kde nie je možné dosiahnuť a doviesť ochranu porušeného základného práva iným, ústavne a zákonne upraveným spôsobom.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu za podmienky úspechu sťažovateľovho dovolania v spojení s následným úspechom v konaní vo veci samej bude možné doviesť ochranu porušeného základného práva i práva zaručeného dohovorom spôsobom, ktorý regulujú právne predpisy o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej (teda aj súdnej) moci.</p> <p><u>Ústavný súd preto nevyhovel sťažnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal primeraného finančného zadosťučinenia.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 87/08, II. ÚS 152/08</p>

spisová značka	III. ÚS 469/2014
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	12. mája 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka podala námietky proti vylúčeniu jej ponuky z verejného obstarávania a po využití príslušných opravných prostriedkov vo veci rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý potvrdil predchádzajúci rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá jej žaloba proti rozhodnutiu o vylúčení jej ponuky. Sťažovateľka podala proti rozhodnutiu najvyššieho súdu ústavnú sťažnosť, ktorá bola v inom konaní vedenom na Ústavnom súde Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) pod sp. zn. I. ÚS 732/2014 odmietnutá.</p> <p>V tomto konaní sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť proti ďalšiemu rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktoré sa však týkalo jej iného opravného prostriedku a to žiadosti o nápravu proti inému úkonu obstarávateľa podľa § 136 ods. 1 písm. g) zák. č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní. Týmto inými úkonmi boli:</p> <p>a) akceptovanie vysvetlenia a údajov uvedených víťazným uchádzačom v liste označenom ako „Vysvetlenie súťažnej ponuky zo dňa 16.4.2008“, na základe ktorých obstarávateľ posúdil ponuku tohto uchádzača ako spĺňajúcu požiadavky stanovené obstarávateľom v súťažných podkladoch,</p> <p>b) nevyžiadaniu si vysvetlenia súťažnej ponuky sťažovateľa v časti týkajúcej sa požiadavky P1.20 súťažných podkladov obstarávateľom,</p> <p>c) rozširovaní znenia požiadavky obstarávateľa na vysvetlenie návrhu ceny adresovanej sťažovateľovi.</p> <p>Napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu podľa sťažovateľky bolo porušené jej právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Sťažovateľka svoju ústavnú sťažnosť odôvodnila tým, že najvyšší súd sa vo svojom rozhodnutí nedostatočne vysporiadal s jej námietkami proti predchádzajúcemu rozhodnutiu krajského súdu, ktorý nedal dostatočnú odpoveď na námietky sťažovateľky, že v konaní o jej žiadosti o nápravu došlo k porušeniu princípu rovnakého zaobchádzania nediskriminácie a princípu transparentnosti (§ 9 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní), čo konkretizovala troma čiastkovými výhradami, ktoré sa vzťahovali k jednotlivým vyššie uvedeným úkonom:</p> <p>a) komisia obstarávateľa zjavne nemala jasno v tom, kde sa v ponuke víťazného uchádzača nachádzajú informácie preukazujúce splnenie viacerých záväzných požiadaviek verejného obstarávania. Následne sťažovateľ hodnotiac tvrdil, že vysvetlenie, ktoré víťazný uchádzač potom obstarávateľovi na jeho výzvu predložil, v skutočnosti neobsahovalo náležité odpovede na otázky, ktoré v tomto smere (kde v ponuke sú informácie preukazujúce splnenie viacerých záväzných požiadaviek) obstarávateľ vo výzve položil,</p> <p>b) komisia obstarávateľa sťažovateľa nevyzvala na vysvetlenie, na ktorom mieste ponuky je opísané splnenie požiadavky P1.20 stanovenej v súťažných podkladoch, kým voči víťaznému uchádzačovi takto postupovala. Súčasne komisia obstarávateľa zjavne nemala jasno v tom, na ktorom mieste ponuky sťažovateľa sa vysporiadanie s kritériom P1.20 nachádza, čo dokazuje obsah oznámenia o vylúčení sťažovateľovej ponuky z verejného obstarávania,</p> <p>c) obstarávateľ v žiadosti o vysvetlenie ponuky adresovanej sťažovateľovi na účel objasnenia ceny jeho ponuky mal podľa sťažovateľa formulovať svoje otázky len vo všeobecnej rovine, avšak dôvodom vylúčenia sťažovateľa zo súťaže bol záver obstarávateľa, podľa ktorého vysvetlenie sťažovateľa „nesmerovalo k požiadavke verejného obstarávateľa pretože nebolo zamerané jednoznačne k podrobnostiam základných charakteristických parametrov ponuky, ktoré považuje komisia verejného</p>

	<p>obstarávateľa za dôležité...“. Túto svoju kritiku sťažovateľka opierala o porovnanie znenia otázok položených jej v žiadosti obstarávateľa o vysvetlenie ponuky a rekapitulácie znenia týchto otázok v oznámení o zamietnutí sťažovateľkinej žiadosti o nápravu podanej proti jej vylúčeniu zo súťaže.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>K bodu a). Ústavný súd konštatuje, že na prvú námietku, ktorou sťažovateľka argumentovala v prospech záveru o diskriminačnom prístupe obstarávateľa k nemu, najvyšší súd nedal žiadnu odpoveď. Nepojal ju ani do rekapitulácie žalobných dôvodov (strany 36 a 38 odôvodnenia rozsudku), preto je dôvodný záver, že procesnom aspekte tvorenom v poradí prvým žalobným dôvodom neboli naplnené požiadavky na kvalitu odôvodnenia plynúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>K bodu b). Najvyšší súd v napadnutom rozsudku k problému splnenia požiadavky P1.20 dôvodil, že komisia obstarávateľa síce „požiadala žalobcov o vysvetlenie ponuky, žalobcovia na žiadosť... odpovedali dňa 16.4.2008“, avšak „z obsahu listinných dôkazov je preukázané, že dôvodom vylúčenia ponuky žalobcov bola i skutočnosť, na ktorú sa verejný obstarávateľ vo svojej žiadosti o vysvetlenie návrhu žalobcov nespýtal“. Preto najvyšší súd uzavrel, že „verejný obstarávateľ v tejto časti nepostupoval v súlade so zákonom č. 25/2006 Z. z., ako aj s čl. 6 Smernice 2004/18/ES zo dňa 31.3.2004... a konštatuje, že pokiaľ verejný obstarávateľ... v rámci procesu vyhodnocovania ponuky žalobcov zistil, že ich ponuka je nepresná a nie je v súlade s technickými špecifikáciami uvedenými v Súťažných podkladoch, potom... mal požiadať žalobcov... aj o vysvetlenie akým spôsobom bola splnená predmetná technická požiadavka...“.</p> <p>Ústavný súd teda konštatuje, že najvyšší súd dal predmetnej sťažovateľkinej námietke za pravdu a na podklade náležitého odôvodnenia poskytol jej právu súdnu ochranu v podobe, akej sa domáhala.</p> <p>K bodu c). Najvyšší súd na rozsiahlom priestore svojho odôvodnenia rekapituluje podstatný obsah komunikácie medzi sťažovateľkou a obstarávateľom, pomerne podrobne analyzuje hodnotenia informácií poskytnutých sťažovateľkou. Na uvedených podkladoch potom najvyšší súd konštatuje správnosť a zákonnosť záveru obstarávateľa i Úradu pre verejné obstarávanie.</p> <p>Časť odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, do ktorej patrí aj citovaná pasáž, je však doslovne identická s dôvodmi uvedenými najvyšším súdom v jeho predchádzajúcom rozsudku, ktorý bol predmetom prieskumu ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 732/2014 a v ktorom najvyšší súd rozhodoval o žalobe sťažovateľky proti jeho vylúčeniu zo súťaže. Sťažovateľka však viackrát zdôrazňuje, že v námietkach proti jej vylúčeniu zo súťaže nekritizovala dodatočné rozšírenie (špecifikovanie) požiadavky obstarávateľa.</p> <p>Kým teda v konaní o námietkach proti vylúčeniu zo súťaže [§ 138 ods. 2 písm. e) zákona o verejnom obstarávaní] sťažovateľka atakovala samotné vyhodnotenie jej odpovede obstarávateľom, v námietkach proti tzv. inému úkonu obstarávateľa [§ 138 ods. 2 písm. g) zákona o verejnom obstarávaní] brojila proti svojvoľnému rozšíreniu a detailnejšiemu formulovaniu otázky položenej jej obstarávateľom, ktoré bolo následne použité v neprospech sťažovateľky, pretože obstarávateľ konštatoval, že jej odpoveď nebola postačujúca, a v dôsledku toho vyhodnotil cenu ponúkanú sťažovateľkou ako neprimerane nízku.</p> <p>Námietky podľa zákona o verejnom obstarávaní podané proti tomuto vyhodnoteniu v sebe stelesňujú vecne odlišnú stránku právnej ochrany sťažovateľky v porovnaní so zameraním námietok využitých proti tzv. inému úkonu obstarávateľa, ktoré sa sústredili na proces predchádzajúci a následne tvoriaci podklad vyhodnotenia kritizovaného námietkami proti vylúčeniu zo súťaže.</p> <p>Ústavný súd dodáva, že právna úprava nie náhodou zakotvila predmetné dva prostriedky právnej ochrany v systematicky samostatných ustanoveniach zákona o verejnom obstarávaní [vylúčenie –§ 138 ods. 2 písm. e) zákona o verejnom obstarávaní, iný úkon –§ 138 ods. 2 písm. g) zákona o verejnom obstarávaní]. Prejavilo sa to aj v sťažovateľkiných návrhoch na rozhodnutie o námietkach (pri námietkach proti vylúčeniu zo súťaže navrhovala zrušenie rozhodnutia obstarávateľa o jej vylúčení zo súťaže a nariadenie jej zaradenia späť do procesu verejného obstarávania, kým pri námietkach proti inému úkonu</p>

	<p>obstarávateľa navrhovala zrušenie použitého postupu verejného obstarávania, alternatívne nariadenie opätovného preskúmania a posúdenia súťažnej ponuky víťazného uchádzača. Ak sa potom najvyšší súd v napadnutom rozsudku vysporiadal s kritikou sťažovateľky voči rozšíreniu otázok úplne identicky s kritikou prednesenou voči vyhodnoteniu jej odpovedí na tieto otázky, zjavne nerešpektoval uvedenú dištinkciu, ktorá je s ohľadom na okolnosti posudzovaného prípadu determinantom ústavnej kvality rozsudku najvyššieho súdu, pretože analyzovaný čiastkový aspekt odôvodnenia rozsudku stavia do pozície otázky podstatnej z hľadiska súdnej ochrany poskytovanej sťažovateľkiným právam. Najvyšší súd svojim postupom nerešpektoval vyžadovanú kvalitu súdnej ochrany, pretože nereagoval na skutočné jadro sťažovateľkinej kritiky prednesenej proti postupu obstarávateľa, ktorý preukázateľne dodatočne rozšíril znenie otázok položených sťažovateľke a toto rozšírené znenie potom po doručení odpovedí sťažovateľky použil ako kritérium ich vyhodnotenia vedúceho k vylúčeniu sťažovateľky zo súťaže.</p> <p><u>Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a jej právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu porušené boli, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	<p>Ústavný súd SR: IV. ÚS 77/02, III. ÚS 78/07, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 327/08 ESEP: Helle v. Fínsko, č. 20772/92, Rajkovič v. Chorvátsko, č. 50943/99, Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994 Najvyšší správny súd Českej republiky: rozsudok č. k. 1 Afs 45/2010-159 z 15. septembra 2010</p>

spisová značka	III. ÚS 62/2015
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	2. júna 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ podal odvolanie proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný súd“), ktorým bol uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy a bol mu uložený trest odňatia slobody. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) odvolanie sťažovateľa zamietol a proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré bolo uznesením najvyšším súdom zamietnuté.</p> <p>Sťažovateľ podal proti uzneseniu o zamietnutí dovolania ústavnú sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, najvyšší súd pri svojom rozhodnutí porušil jeho právo na zákonného sudcu. Z rozhodovania o dovolaní bol totiž s poukazom na § 31 ods. 3 Trestného poriadku vylúčený sudca, na ktorého vylúčenie neboli splnené podmienky, keďže sa nezúčastnil na rozhodovaní vo veci samej ako sudca iného súdu nižšieho stupňa.</p> <p>Postupom najvyššieho súdu tak podľa sťažovateľ došlo k porušeniu jeho práv vyplývajúcich z čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p> <p>Najvyšší súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti uviedol, že dovolanie bolo pridelené elektronickou podateľňou do senátu 1 Tdo V, v ktorom sú zákonnými sudcami všetci sudcovia, ktorí sú zaradení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie vo veciach zapísaných do uvedeného registra. Predmetný sudca bol v súlade s rozvrhom práce najvyššieho súdu riadiacim predsedom senátu 1 Tdo V a nebol formálne určený ako predsedajúci senátu v tejto konkrétnej trestnej veci. Ako riadiaci predseda senátu mal</p>

	<p>právo v zmysle rozvrhu práce prideliť vec ako predsedovi senátu/sudcovi spravodajcovi inému konkrétnemu sudcovi, a to bez ohľadu na poradie podľa zoznamu v rozvrhu práce. Pokiaľ je tento iný sudca v rozvrhu práce uvedený aj ako predseda senátu, má riadiaci predseda senátu právo vzhľadom na rovnomerné zaťaženie jednotlivých členov, určiť ho aj ako predsedu senátu v danej veci.</p> <p>Vo veci sťažovateľa riadiaci predseda senátu (dotknutý sudca) v spolupráci s predsedom, ktorý predsedal v tejto konkrétnej veci, predbežne určili zo zoznamu určeného rozvrhom práce konkrétny senát a náhradníkov, ktorí sa s trestnou vecou dôkladne oboznámili. Formálne boli členovia senátu určení až opatrením predsedu senátu krátko pred neverejným zasadnutím.</p> <p>Vychádzajúc z vyššie uvedeného najvyšší súd považoval predmetnú sťažnosť za vecne neopodstatnenú.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) týkajúcej sa práv zaručených čl. 6 ods. 1 dohovoru vyplýva, že zákonnosť súdu musí byť okrem iného založená na jeho zložení. Súd zriadený zákonom musí byť teda obsadený zákonným spôsobom.</p> <p>Z § 18 zákona o súdoch vyplýva, že o mimoriadnych opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam senátov najvyššieho súdu rozhoduje senát zložený z predsedu senátu a zo štyroch sudcov. Rozvrh práce však do dovolacích senátov najvyššieho súdu (1 TdoV a 2 TdoV) zaraďoval vyšší počet sudcov ako päť, v danom prípade dokonca až jedenásť sudcov. <i>Zároveň však v poznámke č. 1 k tejto časti rozvrhu práce ustanovuje výkladové pravidlo, z ktorého vyplýva, že sudcovia uvedení v rozvrhu práce v poradí od 6. miesta sú len náhradnými členmi senátu a na rozhodovaní senátu sa môžu zúčastniť, len ak je senát TdoV z rôznych dôvodov neúplný.</i> Navyše, toto doplnenie neúplného senátu sa má vykonať podľa poradia, v akom sú sudcovia v prehľade o zložení senátu uvedení. <u>Dotknutý sudca bol v rozvrhu práce v senáte 1 TdoV uvedený na prvom mieste.</u></p> <p>Z Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) zapožičaného spisu špecializovaného súdu vyplýva, že úpravou z 23. júna 2014 evidovanou pod č. 1. 2988 oznámil dotknutý sudca ako riadiaci predseda senátu s poukazom na „zoznam senátov“, ktoré na najvyššom súde rozhodovali v trestnej veci sťažovateľa svoje vylúčenie z rozhodovania o dovolaní „v zmysle ustanovenia § 31 ods. 3 Tr. por.“.</p> <p>Z prehľadu zloženia senátov najvyššieho súdu, ktoré v trestnej veci sťažovateľa rozhodovali pred prerokovaním jeho dovolania však vyplýva, že o jeho odvolaní proti rozsudku špecializovaného súdu rozhodoval najvyšší súd v senáte, ktorého členom dotknutý sudca nebol. Tento sudca sa na rozhodovaní sťažovateľovej veci ako sudca súdu iného stupňa nezúčastnil. Z uvedeného prehľadu zloženia senátov najvyššieho súdu vyplýva, že sa ako člen senátu najvyššieho súdu zúčastnil len pri vydaní uznesenia, ktorým sa rozhodovalo o sťažnosti sťažovateľa proti väzobnému uzneseniu, a nie o odvolaní rozsudku vydanému v merite veci.</p> <p>Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že predseda senátu, ktorý bol v danej veci aj referujúcim sudcom, určil termín neverejného zasadnutia a zároveň aj určil zloženie senátu, ktorého dotknutý sudca nebol členom.</p> <p>Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že dotknutý sudca sa ako riadiaci predseda senátu na rozhodovaní senátu 1 TdoV v sťažovateľovej veci nepodieľal, hoci nemohol byť považovaný za vylúčeného v zmysle § 31 ods. 3 Trestného poriadku. Keďže namiesto neho sa na rozhodovaní o dovolaní podieľal iný – náhradný člen senátu, bolo zloženie senátu najvyššieho súdu rozhodujúceho v danej veci postihnuté vadou, ktorá ústavne neprípustným spôsobom zasiahla do obsahu základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu.</p> <p><u>Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny a základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu porušené boli, napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd tiež sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi nepriznal ním požadované finančné zadosťučinenie, keďže najvyšší súd môže vo veci opätovne rozhodnúť a to pri rešpektovaní všetkých práv sťažovateľa a tak napraviť pochybenia, ktoré mu boli ústavným súdom vytknuté.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú</p>	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 17/01, III. ÚS 199/08, IV. ÚS 257/07, III. ÚS 212/2011, IV. ÚS</p>

judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	116/2011, III. ÚS 116/06 ESLP: rozsudok vo veci Buscarini v. San Marino zo 4. 5. 2000, rozsudok vo veci DMD Group, a. s., proti Slovensku z 5. októbra 2010
--	--

spisová značka	III. ÚS 114/2015
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	2. júna 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ bol v trestnom konaní rozsudkom Špecializovaného trestného súdu uznaný za vinného zo spáchania trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody a bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody a peňažný trest. Proti rozsudku špecializovaného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zamietnuté ako nedôvodné.</p> <p>Sťažovateľ podal proti uzneseniu o zamietnutí jeho odvolania dovolanie, ktoré bolo najvyšším súdom odmietnuté podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku. Najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že dovolanie sťažovateľa bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a to z dôvodu, že sťažovateľovo odsúdenie bolo po právoplatnosti napadnutého rozsudku zahladené jednak na základe vykonania uloženého peňažného trestu jeho zaplatením [§ 92 ods. 2 v spojení s § 32 písm. d) Trestného zákona] a jednak na základe rozhodnutia prezidenta Slovenskej republiky o amnestii, ktorým odpustil tresty odňatia slobody právoplatne uložené pred dňom tohto rozhodnutia, ktorých výkon bol podmienene odložený, s účinkom, že sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený. Podľa najvyššieho súdu tak bolo dovolanie podané proti svojimi účinkami neexistujúcemu rozhodnutiu.</p> <p>Proti rozhodnutiu najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť okrem iného odôvodnil tým, že zahľadzenie odsúdenia nemá vplyv na možnosť podať dovolanie, keďže nemôže zmeniť výrok o vine vyslovený právoplatným rozsudkom v trestnom konaní a všetky s ním spojené dôsledky.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) k problematike (ne)prípustnosti dovolania proti právoplatnému konečnému rozhodnutiu v trestnom konaní po zahladení odsúdenia páchatel'a trestného činu prijal uznesenie č. k. PLz. ÚS 4/2015-11 z 18. marca 2015 zjednocujúce stanovisko, z ktorého vyplýva, že „Odsúdenému, ktorému bol uložený peňažný trest a ktorý tento uložený peňažný trest vykonal zaplatením sumy peňažného trestu, nemožno odoprieť právo podať dovolanie len z dôvodu, že jeho odsúdenie bolo zahladené, keďže by tým neprímeraným spôsobom a v rozpore s podstatou a účelom inštitútu dovolania došlo k obmedzeniu prístupu odsúdeného k súdnej ochrane, čím by sa zasiahlo do podstaty a zmyslu základného práva na súdnu ochranu.“</p> <p>Aj keď plénum ústavného súdu citované zjednocujúce stanovisko prijalo v súvislosti s odmietnutím dovolania ako neprípustného z dôvodu zahľadzenia odsúdenia iba na základe vykonania peňažného trestu, rovnaké východiská platia aj vo vzťahu k zahladeniu odsúdenia na základe rozhodnutia prezidenta Slovenskej republiky o odpustení trestu a zahladení odsúdenia formou amnestie.</p> <p>Pri argumentácii v prospech vyššie uvedeného záveru ústavný súd vychádzal zo skutočnosti, že vzhľadom na zákonom podrobne vymedzené podmienky, dôvody, ako aj okruh osôb oprávnených podať dovolanie, je v rozpore s podstatou a účelom inštitútu dovolania, aby v aplikačnej súdnej praxi dochádzalo k akejkoľvek ďalšej redukcii zákonom ustanovených podmienok, dôvodov a okruhu osôb oprávnených podať</p>

dovolanie.

Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí argumentoval tým, že priznanie práva podať dovolanie odsúdenému, u ktorého nastali účinky zahľadania odsúdenia, by bolo v rozpore s princípom rovnosti procesných strán, keďže ak by túto možnosť mal odsúdený, nutne by musela byť pripustená aj u generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). V dôsledku toho by generálny prokurátor mohol podať odvolanie aj v neprospech odsúdeného, smerujúceho k zhoršeniu jeho postavenia. To by následne umožňovalo otvorenie trestnoprávneho vzťahu, ktorý už bol ukončený, a zvrátenie priaznivých dôsledkov pre odsúdeného spočívajúcich v tom, že sa na neho hľadí, ako by nebol odsúdený.

Takúto argumentáciu najvyššieho súdu možno považovať práve za redukciu zákonom ustanovených podmienok, dôvodov a okruhu osôb oprávnených podať dovolanie. Legalizujúcim dôvodom takejto redukcie nemôže byť argumentácia založená na rešpektovaní princípu rovnosti procesných strán, pretože neexistuje legitímny dôvod ani cieľ, pre ktorý by nebolo možné priznať rovnaké procesné práva pre všetky procesné strany, v danom prípade priznať právo podať dovolanie aj proti rozhodnutiu, ktoré vykazuje nezákonnosť a ktoré odsúdený medziasom vykonal. Priznanie, a teda uplatnenie tohto procesného práva vo svojich dôsledkoch znamená naplnenie, a nie popretie podstaty princípu rovnosti procesných strán.

Neprípustnosť dovolania podaného odsúdeným, ktorý už vykonal uložený trest alebo ktorému bol trest odpustený na základe rozhodnutia o amnestii, nemožno bez ďalšieho vyvodzovať ani z explicitného znenia príslušných ustanovení Trestného poriadku vzťahujúcich sa na dovolanie. Rozhodnutím, ktorým bola vec právoplatne skončená, je okrem iného aj rozsudok, ktorým bol uložený trest.

Ústavne neudržateľným je právny záver najvyššieho súdu, že odsudzujúcim rozsudkom treba rozumieť taký rozsudok, na základe ktorého existujú účinky, že sa na páchatel'a hľadí ako na odsúdeného.

Podmienkou podania dovolania je totiž existencia už samotného odsúdenia páchatel'a – podmienkou nie je absencia zahľadania odsúdenia spojená so zákonnou fikciou neodsúdenia. Fikcia neodsúdenia sťažovatel'a vyplýva z vykonania peňažného trestu a odpustenia podmienične odloženého trestu odňatia slobody uložených na základe právoplatného odsudzujúceho rozsudku, pričom odopretím práva podať dovolanie proti takémuto právoplatnému rozhodnutiu by nebolo možné naplniť deklarovaný účel inštitútu dovolania, ktorým je odstrániť účinky založené nezákonným právoplatným rozhodnutím.

Zahľadenie odsúdenia spojené so zákonnou fikciou neodsúdenia okrem toho nezakladá zánik všetkých nepriaznivých účinkov spojených s odsúdením páchatel'a, pretože tieto nemožno obmedzovať výlučne na skutočnosť, že vo výpise z registra trestov sa páchatel'ovi zahladené odsúdenia neuvádzajú, keďže účinky spojené s vykonaným a zahladeným trestom vo vzťahu k odsúdeniu zostávajú zachované vo forme záznamu v odpise z registra trestov. Práve odpis z registra trestov bez evidovaného odsúdenia páchatel'a je zákonnou podmienkou a predpokladom na plné uplatnenie subjektívnych práv páchatel'a.

Vykonaný a zahladený trest postihuje páchatel'a aj sekundárne, keď už samotné právoplatné rozhodnutie, ktorým bol páchatel' uznaný za vinného a bol mu uložený trest, zakladá pre poškodeného právny titul na uplatnenie práva na náhradu škody v civilnom konaní (pokiaľ náhrada škody nebola poškodenému priznaná už v trestnom konaní).

Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že so zahladením odsúdenia páchatel'a nezanikajú ďalšie účinky spojené s uloženým, ale zahladeným trestom, ako je napr. strata vážnosti v spoločnosti, keď účelom uloženého trestu je v zmysle ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného zákona okrem iného aj vyjadriť morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, ktorý je naplnený už právoplatným uložením trestu, pričom jeho vykonaním a následným zahladením tieto účinky nezanikajú, a nie sú ani automaticky reparované.

Osobitne je potrebné zdôrazniť, že aj v zmysle judikatúry samotných všeobecných súdov zahladením odsúdenia alebo zákonnou fikciou neodsúdenia právne zaniká iba skutočnosť odsúdenia za trestný čin, ale nie aj sama skutočnosť, že páchatel' spáchal trestný čin (R 7/1975). Fikcia, v zmysle ktorej sa na páchatel'a hľadí, ako by nebol odsúdený, nelikviduje samotný fakt spáchania činu, nebráni tomu, aby súd pri hodnotení osoby páchatel'a v neskoršom trestnom konaní pre iný trestný čin prizeral na skutočnosť, že páchatel' spáchal trestný čin, a aby z toho vyvodil príslušné závery z hľadiska sklonu páchatel'a k trestnej

	<p>činnosti, jeho vzťahu k spoločenským hodnotám chráneným Trestným zákonom, možnosti jeho nápravy a podobne. Závažnosť tejto skutočnosti je však zásadne menšia ako závažnosť skutočnosti, že páchateľ už bol odsúdený (R 10/1974).</p> <p>Účinky spojené s uloženým a zahladeným trestom postihujú odsúdeného v možnosti uplatnenia jeho subjektívnych práv a civilnoprávných vzťahov a možnosť podať dovolanie v danom prípade predstavuje výkon základného práva na súdnu ochranu, pričom právnym poriadkom umelo konštruovaná skutočnosť – fikcia neodsúdenia, nemôže uprieť či znemožniť odsúdenému prístup k mimoriadnemu opravnému prostriedku, ktorého prípadné vyhodnotenie ako dôvodného a oprava vymedzených procesných a hmotnoprávných chýb môže následne v konečnom dôsledku vyústiť do oslobodenia odsúdeného – tzn. preukázania nespáchania trestného činu.</p> <p>Odopretie práva podať dovolanie odsúdenému len z dôvodu, že sa na neho v dôsledku či už vykonania uloženého peňažného trestu alebo odpustenia uloženého podmienčne odloženého trestu odňatia slobody rozhodnutím o amnestii hľadí, ako keby nebol odsúdený, neprimeraným spôsobom a v rozpore s podstatou a účelom inštitútu dovolania obmedzuje prístup odsúdeného k súdnej ochrane, čím zasahuje do podstaty a zmyslu základného práva na súdnu ochranu.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu porušené bolo, napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd tiež sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd SR: PLz. ÚS 4/2015

spisová značka	III. ÚS 78/2015
sudca spravodajca	Eubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	9. júna 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka ako obchodná spoločnosť si v súdnom konaní podľa predpisov Obchodného práva uplatňovala nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, ktorý mal vzniknúť z dôvodu oneskorenej úhrady kúpnej ceny za tovar (lieky a zdravotnícke pomôcky) zo strany kupujúcej, ktorá je nemocnicou. Sťažovateľke bol okresným súdom priznaný nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, avšak v nižšom rozsahu, ako žiadala, keďže okresný súd považoval záväzkový vzťah medzi účastníkmi konania za občianskoprávny a výšku úrokov stanovil podľa príslušných predpisov občianskeho práva. V rozsahu, v ktorom uplatnený nárok prevyšoval takto určené úroky, bola žaloba zamietnutá.</p> <p>Sťažovateľka podala proti zamietavému výroku rozsudku okresného súdu odvolanie, na základe ktorého bolo napadnuté rozhodnutie potvrdené rozsudkom odvolacieho súdu. Proti rozhodnutie druhostupňového súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako neprípustné odmietol.</p> <p>Proti rozhodnutiam krajského a najvyššieho súdu podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, v ktorej namietala porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Sťažovateľka svoju ústavnú sťažnosť odôvodnila tým, že všeobecné súdy sa vo svojich rozhodnutiach bez náležitého odôvodnenia odchýlili od svojej predchádzajúcej judikatúry, v zmysle ktorej je vzťah účastníkov konania vzťahom obchodnoprávnym a tým, že žalobkyni priznali jej nárok v menšom rozsahu, ako jej patrilo, došlo aj k porušeniu jej práva vlastníť majetok podľa čl.</p>

	20 ods. 1 ústavy
ratio decidendi	<p>Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) konštatuje, že v konaní pred všeobecnými súdmi bolo posúdenie charakteru dvojstranného zmluvného vzťahu medzi sťažovateľkou a odporkyňou tou právnou skutočnosťou, ktorá mala podstatný/zásadný význam pre rozhodnutie v merite veci.</p> <p>Preskúmaním napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd zistil, že námietky sťažovateľky sú opodstatnené a že závery vyvedené týmto súdom a neskôr tolerované najvyšším súdom sú relevantné na privedenie porušenia základného práva zaručeného čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že krajský súd nesprávne aplikoval právny poriadok, a to spôsobom, ktorý je nesúladný s ústavou.</p> <p>Napriek skutočnosti, že sťažovateľka vo svojom odvolaní proti rozsudku okresného súdu upozornila na rozdielnú judikatúru všeobecných súdov v obdobných veciach, relevantné rozhodnutia všeobecných súdov k odvolaniu aj pripojila, a zároveň krajskému súdu navrhla, aby „v prípade, ak potvrdí rozsudok súdu prvého stupňa, vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, nakoľko ide o rozhodnutie po právnej strane zásadného významu“, odvolací súd na túto jej legitímnu požiadavku nielenže vôbec nereagoval, ale nevysvetlil ani dôvod odklonu od vlastnej (prevažujúcej) judikatúry a judikatúry najvyššieho súdu.</p> <p>Prístup krajského súdu pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky nemožno hodnotiť inak ako prísne formalistický, odporujúci obsahu základného práva na súdnu ochranu, resp. aj práva na spravodlivé súdne konanie. Spravodlivosť, ktorá je osobitne zvýraznená nielen v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale aj v ustanoveniach § 1 a § 117 ods. 1 OSP, je totiž kritériom ukladajúcim každému všeobecnému súdu povinnosť hľadať také riešenie ním prejednávanej veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení. Krajský súd sa nezaoberal výkladom ustanovenia § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka, resp. jeho výklad bol arbitrárny, a tým ústavne nesúladný.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu porušené bolo, napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd tiež sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd SR: PLz. ÚS 4/2015

Nález – priet’ahy v konaní:

spisová značka	III. ÚS 341/2014
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a	nález – vyhovené

spôsob vybavenia	
dátum rozhodnutia	8. apríla 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré sa začalo v roku 2005.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o právnu a skutkovú zložitost' veci, ústavný súd konštatoval, že z vecného hľadiska išlo do istej miery o zložitejšie konanie, čo však nezbavuje okresný súd zodpovednosti za stav napadnutého konania v čase rozhodovania o sťažnosti ústavným súdom.</p> <p>2. Pri posudzovaní správania sťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd nezistil také okolnosti, ktoré by v súvislosti s dĺžkou konania bolo potrebné pripísať na ťarchu sťažovateľky.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a konštatoval, že tento bol neefektívny a nesústredený. Ústavný súd poukazuje na to, že na základe nálezu sp. zn. IV. ÚS 10/2010 z 3. júna 2010, ktorý konštatoval porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a porušenie jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol zrušený rozsudok krajského súdu a následne bol zrušený aj rozsudok okresného súdu a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. V dôsledku uvedeného nepochybne došlo k významnému predĺženiu napadnutého konania. Nesústredenost' okresného súdu sa prejavila v tom, že po podaní dovolania a predložení veci Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky bol spis vrátený okresnému súdu ako predložený predčasne s pokynmi, aké úkony je potrebné vykonať.</p> <p>Ústavný súd v súvislosti s hodnotením priebehu napadnutého konania však považuje za rozhodujúce, že napadnuté konanie v takej citlivej veci pre sťažovateľku nebolo právoplatne skončené ani po takmer 10 rokoch od jeho začatia, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľné.</p> <p><u>Na základe vyššie uvedeného ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 36/2015
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	8. apríla 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktoré sa na okresnom súde začalo v roku 2005 a v ktorom sťažovateľka vystupovala ako žalovaná.

ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd vzhľadom na nutnosť vykonania znaleckého dokazovania pripúšťa určitú mieru skutkovej zložitosti, no zároveň zdôrazňuje, že týmto argumentom nemožno okresný súd zbaviť zodpovednosti za to, že napadnuté konanie nebolo právoplatne skončené ani po takmer 10 rokoch od jeho začatia.</p> <p>2. Pri posudzovaní správania sťažovateľky ako účastníka konania ústavný súd nezistil také dôvody, ktoré by v súvislosti s ovplyvnením dĺžky konania bolo potrebné pripísať na jej ťarchu.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní a konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska nie je akceptovateľné, že napadnuté konanie nebolo právoplatne skončené po takmer 10 rokoch od jeho začatia. Vzhľadom na uvedené nie je potrebné vymedzovať úseky nečinnosti ani osobitne hodnotiť jednotlivé procesné úkony vykonané okresným súdom v jeho priebehu.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľke finančné zadostučinenie vo výške 3 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 43/2015
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	14. apríla 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom krajského súdu ako súdu prvostupňového a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súdu odvolacieho a dovolacieho konaní o zaplatenie sumy 13 056,83 € z titulu poistného plnenia, ktoré sa začalo v roku 1995.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že spory o priznanie uplatnených nárokov z poistných vzťahov tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a nemožno ich po právnej ani skutkovej stránke hodnotiť ako zložité. Uvedené konštatovanie sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na konanie napadnuté sťažnosťou.</p> <p>2. Ďalším kritériom bolo správanie sťažovateľa ako účastníka konania, pričom ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by významnou mierou prispeli k dĺžke konania.</p> <p>3. Pokiaľ ide o postup krajského a najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska je neakceptovateľné, že predmetné konanie nebolo právoplatne skončené ani po viac ako 20 rokoch od jeho začatia.</p> <p>Vzhľadom na uvedené nie je potrebné vymedzovať úseky nečinnosti, dôvody neefektívnosti postupu ani osobitne hodnotiť jednotlivé procesné úkony vykonané krajským súdom a najvyšším súdom v jeho doterajšom priebehu.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského a najvyššieho súdu</u></p>

	<p>porušené boli a prikázal najvyššiemu súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov. <u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 7 500 € vo vzťahu ku krajskému súdu a 2 500 € vo vzťahu k najvyššiemu súdu a právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p>požité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 58/2015</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Jana Baricová</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>14. apríla 2015</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci, ktoré sa začalo v roku 2007.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd pripúšťa, že dĺžka konania mohla byť závislá od skutkovej či právnej náročnosti prerokovávanej veci, hoci obdobné konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva. Samotnou skutkovou a právnou zložitost'ou prerokovávanej veci však nie je možné ospravedlniť doterajšiu dĺžku napadnutého konania.</p> <p>2. Pri posudzovaní druhého kritéria ústavný súd okrem dvoch žiadostí sťažovateľa, na základe ktorých boli termíny pojednávania zrušené a nariadené nové, ústavný súd nezistil žiadne iné okolnosti, ktoré by bolo v súvislosti s dĺžkou konania potrebné pripísať na farchu sťažovateľa.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom súdu v posudzovanej veci a zistil, že okresný súd hneď na začiatku konania pochybil, keď vec z dôvodu miestnej nepríslušnosti nedôvodne postúpil inému okresnému súdu, po jeho nesúhlase však krajský súd vec vrátil pôvodnému okresnému súdu na ďalšie konanie. Od tohto momentu bol okresný súd vo veci v zásade bez relevantného dôvodu úplne nečinný do marca 2010, keď vyžiadaval s vecou súvisiace spisy. Nečinnosť okresného súdu trvala takmer 2 roky.</p> <p>Z vykonaných procesných úkonov okresného súdu v ďalšom priebehu ústavný súd zistil, že jeho postup nebol dostatočne efektívny. O uvedenej skutočnosti svedčí najmä to, že v celom doterajšom priebehu konania, ktoré začalo 2. júla 2007, sa uskutočnili iba dve pojednávania, navyše bez vytvorenia konkrétnych predpokladov na rozhodnutie v merite veci, pričom tento stav trvá až do súčasnosti.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</u> <u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p>požité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

spisová značka	III. ÚS 37/2015
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	28. apríla 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré sa začalo v roku 2003.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o zložitosť veci, doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania ústavný súd nemôže pripísať iba na vrub prípadnej faktickej náročnosti prerokovávanej veci. Ústavný súd súčasne nezistil, že by išlo o právne zložitú vec.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľov ústavný súd dospel k záveru, že k dĺžke posudzovaného konania zásadným spôsobom prispeli okolnosti na strane sťažovateľa. Už podanie sťažovateľa, ktorým konanie začalo, nespĺňalo zákonom predpísané náležitosti, a preto okresný súd musel sťažovateľa vyzývať, aby podanie doplnil, resp. odstránil jeho nedostatky. Sťažovateľ v priebehu konania inicioval viaceré zmeny týkajúce sa ním podaného návrhu, na ktoré musel okresný súd procesne reagovať (zmena žalobného petitu, rozšírenie okruhu účastníkov konania).</p> <p>Sťažovateľ sa v priebehu napadnutého konania opakovane dožadoval aj zmeny právneho zastúpenia, pričom vyjadroval nespokojnosť s dovtedy ustanovenými právnymi zástupcami vrátane Centra právnej pomoci. Sťažovateľ dokonca odmietol konzultáciu so zástupcami Centra právnej pomoci, v dôsledku čoho bol podaný návrh na zrušenie právneho zastúpenia sťažovateľa, ktorému okresný súd uznesením z 30. novembra 2011 vyhovel.</p> <p>Sťažovateľ ako účastník konania nesporne má právo na tieto procesné úkony a za prieťahy vzniknuté v dôsledku uplatnenia procesných práv neznáša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani na vrub štátnemu orgánu konajúcemu vo veci.</p> <p>3. Tretím kritériom bol postup samotného okresného súdu, pričom ústavný súd poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania v dĺžke viac ako 11 rokov je už samo osebe neprimerané. V doterajšom priebehu konania nebolo rozhodnuté v merite veci, a preto nie je potrebné osobitne vymedzovať úseky nečinnosti alebo konkrétnejšie hodnotiť jednotlivé procesné úkony súdu.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v časti požadovaného finančného zadost'učinenia vo výške 10 000 €, pretože sťažovateľ zásadným spôsobom prispel k predĺženiu priebehu napadnutého konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 83/2015
sudca spravodajca	Jana Baricová

druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	12. mája 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktoré sa začalo v roku 2002.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o zložitosť veci, ústavný súd pripúšťa, že dĺžka konania mohla byť závislá od skutkovej či právnej náročnosti prerokovávanej veci, hoci obdobné konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva. Napriek uvedenému však samotnou skutkovou a právnou zložitou nie je možné ospravedlniť doterajšiu dĺžku napadnutého konania.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľa ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by bolo v súvislosti s dĺžkou konania potrebné pripísať na jeho ťarchu.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a poukázal na to, že napadnuté konanie je potrebné hodnotiť ako neefektívne, pretože prvé dva rozsudky okresného súdu (oba potvrdené v odvolacom konaní krajským súdom) boli zrušené, prvý na základe nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 117/06 a druhý na základe uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý vo veci rozhodoval o mimoriadnom dovolaní. Najvyšší súd pritom vo svojom rozhodnutí poukázal na nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli.</u></p> <p><u>Keďže okresný súd po podaní ústavnej sťažnosti vo veci rozhodol, ústavný súd neuložil okresnému súdu povinnosť, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 5 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 84/2015
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	2. júna 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a to v období po právoplatnosti skoršieho nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 327/2011 zo dňa 26. októbra 2011.
ratio decidendi	Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadňuje tri základné kritériá:

	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od zložitosti veci ani v etape po právoplatnosti nálezu sp. zn. II. ÚS 327/2011 z 26. októbra 2011.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľa v preskúvanom konaní ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom konaní k zbytočným prieťahom.</p> <p>3. Tretím kritériom bol postup samotného okresného súdu, pričom ústavný súd nepovažoval za potrebné osobitne vyhodnocovať priebeh postupu a jednotlivé procesné úkony vykonané okresným súdom, pretože z ústavnoprávneho hľadiska nie je akceptovateľné, aby napadnuté konanie v tak citlivej veci pre sťažovateľa (určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru) nebolo ani po viac ako 7 rokoch od jeho začatia právoplatne skončené napriek tomu, že ústavný súd už svojím skorším nálezom prikázal okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prieťahov.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov, keďže takýto príkaz mu už bol uložený v predchádzajúcom náleze č.k. II. ÚS 327/2011 zo dňa 26. októbra 2011.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadostučinenie v sume 2 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

Spracoval: JUDr. Igor Mihalik

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.